

ber imod den strenge Regel at hentyde til, hvad der er sset i en Sag i det andet Thing, skal jeg gjøre det saa libet som muligt. Det ærede Medlem, som senere blev Ordfører i Sagen i det andet Thing, yttrede, at ihvor meget man end kunde ønske at faae Sagen afgjort, vilde det, blot for at fritage os eller vore Efterfølgere for den Uleilighed at discutere Sagen om igjen, være usforvarligt at afgjøre Noget, som endnu var tvivlsomt, nemlig Retningen, og han siger senere: „De Spørgsmaal, hvorom der er Uenighed mellem Folkethinget og Regjeringen, i Folkethinget indbyrdes og vistnok ogsaa i Landstingets Skjød, ere Spørgsmaal, der kræve hyderligere Underfølgelse, og ere Spørgsmaal, der ere afgjørende for alle Tider, og som ikke maae afgjøres, jeg vil ikke sige letsinndigt, men uden nyeste Overveielse, som ikke er muligt nu.“ Landstinget har nu vel gjort et bestemt Forslag uden at henstille Sagen til nærmere Afgjørelse ved Lov; men disse Ytringer ere af en Mand, hvis Ord i Almindelighed har mere Vægt og Indflydelse end mine, og jeg finder dem ogsaa fuldkommen rigtige; det er til ham og Regjeringens Forslag, jeg støtter mig, naar jeg henstiller til det ærede Thing dette Forslag, om at lade det være ubestemt i Loven, hvor Banen skal bygges fra den slesvigiske Grændse til Aarhus. Jeg kan ikke see, at vi tabe det Allermindste derved; thi Contracten bliver sluttet alligevel, og Regjeringen har frie Hænder til at anstille nærmere Underfølgelse om, hvor det vil være fornuftigt at bygge denne Bane, og jeg tvivler da ikke om, at man vil være istand til, naar Rigsdagen samles næste Gang, at komme til et fornuftigt Resultat. Den ærede Minister har gjentagne Gange erklæret, at den Linie, hvorom her er Tale, nemlig Linien gennem Gudenaadalen, ikke var saa nøie undersøgt, og især troer jeg, at den Maade, hvorpaa man vil komme ind i Gudenaadalen, slet ikke er undersøgt. Der har været fremhævet meget stærkt fra flere Sider, og navnlig ogsaa af den ærede Minister, Bigtigheden af at bygge Jernbaner saaledes, at Kjøbenhavn og Berne komme i saa nær Forbindelse med Sjælland som muligt, og der er stillet op paa den anden Side, at den vestlige Banelinie over Randbøl Heide vilde bringe Sjælland

i nærmere Forbindelse med Hamborg. Man har bestandig nævnt Hamborg, men man har aldrig nævnt et Tilslutningspunkt af langt større Vigtighed end Hamborg, nemlig England, London. Det hjælper ikke, at vi ville søge at faae en Handel, eller en nærmere Forbindelse af en indbringende Natur for Banen istand imellem Berne ved at gaae ad Østhyften; dette betragter jeg som umuligt. Vilde vi Sjællands virkelige Vel, skulle vi sørge for, at det kommer i saa nær Forbindelse som muligt med de Lande, hvormed dets Handel vil være at drive, og det vil opnaaes ved at sætte Sjællands Indre i Forbindelse med de vestlige Havne i Slesvig. Et æret Medlem af Landstinget, der tidligere har været Finansminister, har meget stærkt fremhævet, at naar man tog Sjællandskøret for sig, maatte man komme til det Resultat, at den indre Bane var den naturligste og rigtigste; derpaa anfører han, hvad der kunde siges imod denne Bane, og finder, at den ikke retferdiggjør at anvende saa store Capitaler derpaa; han seer derpaa til Østhyften og erklærer, hvad jeg allerede har erklæret, at disse Byer ikke afgive Elementer, for at en Jernbane kan betale sig, og han kommer da til det Resultat, at nægte hele Bøbet. Dette gjør jeg ikke; tværtimod ønsker jeg at faae Sagen fremmet og faae disse Jernbaner byggede. Jeg er ikke blind for de meget betydelige Offre fra Statens Side, det vil kræve at bygge disse Baner, og jeg er heller ikke blind for det meget Tvivlsomme, der kan ansøres mod det hele Foretagende; men desuagtet gaaer jeg med godt Mod ind paa det. De Fordele, dette Anlæg vil bringe, ere saa ofte fremhævede, at jeg ikke skal gjen tage dem; men jeg vil blot erindre om et Punkt, som den ærede Minister omtalte i Landstinget, og som er af overordentlig Vigtighed, nemlig Tidbesparelsen, og jeg skal give ham fuldkommen Ret i, at det er af overmaade stor Vigtighed at lære Føll at være accurate med Tiden og at regne den ud til Penge, og der er Intet, der mere fremmer dette end Anlægget af Jernbaner. Jeg vil minde om en Ting, der nærmere vil bestyrke, hvad den ærede Minister anførte: i Aaret 1858 blev der befordret paa Jernbanerne i England 139